

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Hi va faltar 'misteri'

Redacció on 30 novembre, 2016 / 0 comments

© Lorenzo di Nozzi

CICLE CORAL ORFEÓ CATALÀ. Orfeó Català. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana. María Espada, soprano. Julia Sesé, soprano. Joan Martín-Royo, baríton. David Malet, orgue. Dir.: Simon Halsey. Obres de Gabriel Fauré, Felix Mendelssohn i Salvador Brotons. **PALAU DE LA MÚSICA. 26 DE NOVEMBRE DE 2016.**

Per Jaume Comellas

El *Requiem* de Gabriel Fauré queda una mica al marge de les grans misses de difunts més projectades, com és el cas, molt principalment, de les de Mozart, Verdi i Brahms; tanmateix, és dels rèquiem que els qui l'estimen ho fan amb una major intensitat i convicció; concepte aquest que no s'ha d'entendre tan relacionat amb apassionament –imatge lligada a extroversió– com, tot el contrari, amb introversió, o emoció íntima, sentiments inefables profundament arrelats en el receptor...

Fauré, que el va escriure molt enmig de les vivències de la mort dels seus pares en poc temps de diferència i al voltant dels quaranta anys d'edat, no crida contra el fat tràgic de l'esdeveniment, sinó que el transcendeix tot assumint-lo en acceptar-lo des d'una reflexió íntima, no tràgica, no com un clam esquinçat. En tot cas, tampoc no es tracta de caure en el terreny d'un misticisme convencional. Tot plegat conflueix en una composició rotundament humana, en la qual la càrrega escatològica adquireix una certa dimensió fins a un cert punt *tutejable*; i això no significa limitar la transcendència i grandesa d'aquest bellíssim monument musical.

Al Palau es va presentar en la versió amb acompanyament d'orgue, fet que n'accentuava l'esmentada dimensió introvertida, tanmateix amb un cor molt dimensionat. L'Orfeó Català i el Cor de Cambra van oferir una actuació de gran plenitud en els aspectes formals: equilibri de cordes, intensitat, dinàmiques... Va ser una interpretació de *cor gran* –qualitativament poderós i ric–; però tanmateix una mica mancat de *misteri*, d'anar més enllà del que s'acaba d'exposar. Misteri, o espurna, aquest plus que afecta la poètica més que no el concepte de *pièce bien faite*, a la perfecció.

Joan Martín-Royo va oferir un "*Offertorium*" de gran escola, equilibrat, intens i amb *esperit*. I amb molta exactitud de conceptes ens hem de referir a María Espada amb aquest privilegi d'ària que és "*Pie Jesu*", que va saber fer emocionant, que és el que demana la inspiració del compositor.

El concert va acollir l'estrena d'*Oda infinita, opus 137* de Salvador Brotons, compositor resident enguany al Palau de la Música. El text es basa en el poema de Joan Maragall del mateix títol que té un cert caràcter fundacional de la lírica de l'escriptor barceloní. Brotons ha escrit una composició ambiciosa, rica en inflexions i en la identificació genèrica amb l'esperit del text, però tanmateix mancada d'una superior penetració en la seva essència més pregona. L'escriptura de Brotons formalment és *figurativa*, però dintre d'una figuració –legiu-hi tonalitat– que cerca un cert transcendiment, però només un *cert*. A la fi, l'obra, de grata escolta, es queda una mica a mig camí de... punts suspensius inclosos.

Finalment, a l'inici del concert es va interpretar el bellíssim motet *Hör mein Bitten* de Felix Mendelssohn, en el qual la massa coral va excel·lir de manera particular, mentre que la jove soprano Júlia Sesé va haver de fer de *cover* a última hora en una feina que, ateses les circumstàncies, va resoldre amb dignitat i suficiència; no

se li podia exigir més.

Tweet

Revista Musical Catalana © 2013 All Rights Reserved

[Outspoken](#) theme by [Wpshower](#)